

சோமலெவின் 'இராமநாதபுரம் மாவட்டம்' நூல் குறிப்பிடும் தொழில்கள்

ஜா. திக்லா தங்கமயில் அ. *

அ தமிழ் உயராய்வு நடுவம், டோக் பெருமாட்டி கல்லூரி, மதுரை-625002, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Industries Mentioned in Somale's (S.M. Lakshmanan) Book 'Ramanathapuram District'

J. Thickla Thangamayil a,*

^a Centre of Tamil Research, Lady Doak College, Madurai- 625002, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
thicklathangam@gmail.com

Received: 12-04-2022
Revised: 27-10-2022
Accepted: 08-11-2022
Published: 17-12-2022

ABSTRACT

Somale has outlined the geographical boundaries of Ramanathapuram district by highlighting the topography mentioned by Tholkappiyam. He has also listed the industries carried out in their respective areas according to the topography. Based on this, this article examines the occupations of Ramanathapuram district 50 years ago. Depending on factors such as a country's location, climate, natural resources, etc., industries, their associated needs, and productivity vary from place to place. A variety of occupations that have changed over time from the occupations of the five types of lands mentioned in the Tholkappiyam have also been studied. Somale's ideological personality has been traced and explained with the principles of ancient Tamils based on the locations of a district. This article examines the livelihood of the people of the region, their importance, the difficulties faced by them, the growth of industries, and the quality of the economy.

Keywords: Ramanathapuram, S.M. Lakshmanan, Tholkappiyam, Somale.

முன்னுரை

'இராமநாதபுரம் மாவட்டம்' என்னும் நூல் 1972ஆம் ஆண்டு எழுதப்பட்டது. இந்நூலின் ஆசிரியர் சோமலெ (சோம. லெட்சுமணன்) ஆவார். மாவட்டங்களின் எல்லைகள் சற்று விரிவாக இருந்த அன்றைய காலகட்டத்தில் இராமநாதபுரம் மாவட்டமானது, தற்போதைய சிவகங்கை, விருதுநகர், இராமநாதபுரம் ஆகிய மூன்று மாவட்டங்களிலுள்ள பகுதிகளையும் உள்ளடக்கியதாக இருந்ததனை இந்நூலின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. இராமநாதபுரம், முதுகுளத்தூர், சிவகங்கை, பரமக்குடி, திருவாடணை, திருப்பத்தூர், சாத்தூர், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், அருப்புக்கோட்டை ஆகிய ஒன்பது வட்டங்கள் இம்மாவட்ட எல்லைக்குள் அமைந்திருந்தன. இப்பகுதிகள் அனைத்திலுமிருந்த சிறு தொழில்கள் முதல் பெருவருவாய் ஈட்டித் தரும் தொழில்கள் வரை அனைத்தையும் சோமலெ பதிவு செய்துள்ளார். பொருளாதாரத்திற்கும் மக்களின் அன்றாட வாழ்வியலுக்கும் வலுசேர்த்த வேளாண்மை, நூல் மற்றும் சிமெண்டு ஆலைகள், பட்டாசு மற்றும் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைகள், இரசாயனத் தொழிற்சாலைகள் போன்ற பலவித தொழில்கள் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் வழியாக 'இராமநாதபுரம் மாவட்டம்' எனும் நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தொழில்கள் சார்ந்த சோமலெவின் கருத்தியல்கள் மற்றும் இம்மாவட்டத்தின் தொழில் வளர்ச்சிகள் குறித்து இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

ஐந்திணை அமைப்பு

பழங்காலத் தமிழ்ச் சமூகத்தினர் தெளிவான புவியியல் சிந்தனை படைத்தவர்களாக இருந்துள்ளனர். புவியியலில் நிலவமைப்பை ஐந்திணைகளாகப் பகுத்து அறிந்து வாழ்ந்துள்ளனர். இதனைத் தமிழில் கிடைத்துள்ள முதல் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் அரண்செய்கிறது.

“நடுவண் ஐந்திணை நடுவணது ஒழியப்

படுதிரை வையம் பாத்தியப் பண்பே” (Tamizhannal, 2009)

“முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்

சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே” (Tamizhannal, 2009)

என்று தொல்காப்பியம் நிலத்தினை நால்வகையாகக் குறிப்பிட்டுள்ளது. குறிஞ்சியும் முல்லையும் இயல்பிலிருந்து திரிவதால் உருவாகும் பாலை நிலத்தினையும் சேர்த்து பழந்தமிழர் நிலத்தினை ஐவகையாகப் பகுத்துள்ளனர். அங்கு வாழும் மக்கள் தங்களது அடிப்படைத் தேவைகள் தொடங்கி அனைத்தையும் அந்தந்த நில அமைப்பிற்கேற்ப தகவமைத்துக் கொண்டிருந்தனர். குறிப்பாக உணவும் வாழ்வாதாரத்திற்கான தொழில்முறைகளும் நிலவமைப்பின் தன்மையைப் பொருத்தே அமைந்திருந்தன. பலநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னரே இத்தகு புவியியல் அறிவு படைத்தவர்களாகப் பழந்தமிழர் இருந்துவந்துள்ளதை தொல்காப்பியமும் அதன் பின்னால் எழுதப்பட்ட சங்க கால இலக்கியங்களும் பறைசாற்றுகின்றன. இந்த ஐவகை நிலவமைப்பையும் கொண்டதாக அன்றைய இராமநாதபுரம் மாவட்டம் இருந்துள்ளதை சோமலெ குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மரபுசார் கருத்தியல்

பழந்தமிழரின் திணையியல் பகுப்புகளை சோமலெ தனது எழுத்துகளில் கையாண்டுள்ளார். இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தின் நிலவமைப்பு சார்ந்த தகவல்களை அப்படியே எடுத்துச் சொல்லாமல் தனது கருத்தியலின் மூலம் விளக்கியுள்ளார். இம்மாவட்டத்தின் பகுதிகளை திணைசார் அமைப்புகளின்வழி எடுத்துரைத்துள்ளார். மாவட்டத்தின் பல்வேறு பகுதிகளையும் அமைவிடங்களையும் உற்றுநோக்கி அதனை பழந்தமிழ் மரபோடு இணைத்துக் காட்டியுள்ளார். உண்மைத் தன்மை மாறாமலும் அதேநேரத்தில் எடுத்துரைக்கும் கருத்துகளில் தனது ஆளுமைத் திறனையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மலைகள் மற்றும் குன்றுகள், காடுகள், சமவெளிகள், கடற்கரை ஊர்கள், இயல்பு நிலைத் திரிந்த பாலை நிலப் பகுதிகளென அன்றைய இராமநாதபுர மாவட்டத்தின் பகுதிகளைப் பகுத்துக்கூறியுள்ளார். இம்மாவட்டம் ஐவகை நில அமைப்பும் கொண்டுள்ளதைக் கண்டறிந்து அவற்றோடு இணைத்து அவ்வூர்கள் சார்ந்த தொழில்களையும் பட்டியலிட்டிருப்பது சோமலெவின் கருத்தியல் நடையினை அரண்செய்கிறது. இந்நிலவமைப்புகளைக் கூறும்போது அவ்விடங்களில் மக்களின் வாழ்வாதாரத்தினையும் எடுத்தரைத்துள்ளார். தட்பவெப்ப நிலைக்கேற்ப அங்கு செய்யப்படும் தொழில்கள் எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளன. ஐவகை நிலங்களுள் மருதம் மற்றும் நெய்தல் நிலங்களாக சோமலெ குறிப்பிடும் இடங்களில் நடைபெறும் தொழில்களையே பெருமளவு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதன்வழி சோமலெவின் கருத்தியல் நடையானது மரபுசார்ந்த நோக்குடன் அமைந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.

நிலம்சார் தொழில்கள்

நிலம் சார்ந்த தொழில்கள் என்னும்போது பழம் மரபு சார்ந்து மட்டுமல்லாமல் காலநிலை மாற்றம், தட்பவெப்பம் ஆகியவற்றையும் கருத்தில்கொண்டு அந்தந்த இடங்களில் மாற்றம் பெற்ற மாற்றம் புதிதாக செய்யப்பட்டுவரும் தொழில்களையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

மலைகளும் குன்றுகளும்

இராமநாதபுர மாவட்டத்தின் குறிஞ்சி நிலப் பகுதியாக பல்வேறு மலைக் குன்றுகளை சோமலெ அடையாளப்படுத்தியுள்ளார். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வட்டத்தில் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையைச் சேர்ந்த குன்றுகளான சதுரகிரி மலை மற்றும் சுந்தரமகாலிங்கமலை, திருப்பத்தூர் வட்டத்தில் பாரியின் பறம்புமலை (பிரான் மலை), திருக்கோளக்குடி மலை, வேலங்குடிக் குன்றுகள், குன்றக்குடிமலை, பிள்ளையார்பட்டி மலை போன்றவை இம்மாவட்டத்தின் குறிஞ்சி நிலவமைப்பை அரண் செய்கின்றன.

வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற பிரான்மலை வளமும் அம்மக்களின் தொழிலும் உணவும் எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளன. தேனெடுத்தல், கிழங்கு அகழ்தல் போன்றவை குறிஞ்சி நிலத் தொழில்களாகும். பலாப்பழம், வள்ளிக்கிழங்கு, தேன், மூங்கில் நெல் ஆகியவை பரம்பு நாட்டின் இயற்கை உணவுகள். இவற்றுள் குறிப்பாக தேனெடுக்கும் தொழில் பற்றி சோமலெ கூறியுள்ளார். இங்கு வாழும் மக்கள் தேன் எடுப்பதில்லை மாறாகப் பிடித்தனர் என்கிறார். “பரம்பு மலையில் புழங்கிய தேன் எடுத்த தேனன்று பிடித்ததேன்” என்ற வரி இதனை அரண்செய்கிறது (Nirmala Mohan, 1972). அதாவது “புகைமூட்டம்போட்டு தேனீக்களை வருத்தித் துரத்தி எடுத்ததன்று” தேனெடுக்காமல் தேனடையிலிருந்து பொங்கி வழிந்த தேனையே இம்மக்கள் பயன்படுத்தினர் (Nirmala Mohan, 1972). இவை பரம்புநாட்டின் வளமையைப் புலப்படுத்துகிறது. மலைக்குன்றுகளிலுள்ள பாறைகள் மூலமும் தொழில்கள் செய்து வருவாய் ஈட்டப்பட்டது. பிள்ளையார்பட்டிக் குன்றின் பாறைக்கல் உறுதியானதென்பதால் கல் வேலைக்கு ஏற்றதாக உள்ளது. பாறைகளை வெட்டிச் செய்யும் தொழில்கள் திருப்பத்தூர் வட்டத்திலுள்ள குன்றுப் பகுதிகளில் பெருமளவு நடைபெறுபெற்றுள்ளன.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வட்டத்தில் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையின் மேற்கு எல்லையிலுள்ள மலைக் குன்றுகளில் ஏலக்காய், கிராம்பு, சாதிக்காய், கொம்பரக்கு ஆகியவை பயிரிடப்படுகின்றன. இத்தொழில் இரண்டாம் உலகப்போர் காலத்திலிருந்தே இங்கு நடைபெற்று வருவதால் இங்குத் தொழில் செய்வதற்கு நிலம் வாங்குவதிலும் பெருமளவு போட்டியிருந்துள்ளது. இதனால் நிலங்களின் விலை பன்மடங்கு உயர்ந்துள்ளதை சோமலெ குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மலையடிவாரக் காடுகள்

பெரும்பான்மையான அளவு முல்லை நிலத்தை அடையாளப்படுத்தும் காடுகள் இல்லையெனினும் திருப்பத்தூர், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வட்டங்களில் காணப்படும் காடுகளும் காணாடுகாத்தான், காணப்பேர் (காளையார் கோவில்) போன்ற ஊர்ப்பெயர்களும் காடு சார்ந்த நிலவமைப்பினை உணர்த்துகின்றன. மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையை ஒட்டிய சேத்தூர் பகுதியில்தான் இராமநாதபுர மாவட்டத்திலேயே அடர்த்தியான வளமான காடுகள் உள்ளன. இங்கு கிடைக்கும் தேக்கு, தோதகத்தி மரங்களும் சந்தனக் கட்டையும் ஏலக்காய் மற்றும் தேன் ஆகியவற்றைப் பெருமளவு விற்பனை செய்து தொழில் புரிகின்றனர். சங்க காலத்தில் முல்லை நிலத்தின் பெரும்பான்மையான தொழிலாக ஆநிரை வளர்ப்பே இருந்துவந்துள்ளது. அதனை ஒட்டியே அம்மக்களின் உணவுகளும் அமைந்திருக்கும். ஆனால் சோமலெ குறிப்பிடும் முல்லை நிலமான இப்பகுதிகள் மலையடிவாரக் காடுகளாகும். இங்குள்ளத் தொழில்களாக பெரும்பாலும் சுட்டப்பட்டுள்ளது வேளாண்மையே ஆகும். மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையின் சிற்றாறுகளால் வேளாண் தொழிலே இங்கு செழிப்பாக உள்ளது. “ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வட்டத்தின் வடகோடியிலுள்ள வத்திராயிருப்பும் தென்கோடியிலுள்ள சேத்தூரும் நெற்களஞ்சியங்களாக விளங்குகின்றன” என்பதன்வழி இப்பகுதியில் நடைபெறும் வேளாண்மையின் முக்கியத்துவத்தை அறியமுடிகிறது (Nirmala Mohan, 1972). மேலும் இப்பகுதியில் உகண்டாப் பருத்தி அதிக அளவில் பயிரிடப்படுகிறது. பருத்தி ஆராய்ச்சி நிறுவனமும் வேளாண்மைப் பண்ணைகளும் அதிகம் உள்ளன. மலையடிவாரக் காட்டுப்பகுதிகளில் நீர்வளத்தால் மருதநிலத் தொழிலான வேளாண்மையே பெரும்பாலும் நடந்துவந்துள்ளது என்பதை அறியலாம். கருப்பொருள்கள் மயங்கிவரும் என்ற கூற்று இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது.

சமவெளிப் பகுதிகள்

இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் மழைவளம் குறைவான அளவினதாகும். எனினும் வைகை நீரால் ஆங்காங்கே சில இடங்களில் மருதநில வயல்வெளிகளில் வேளாண் தொழிலும் நடைபெற்றுள்ளது. விளைச்சலுக்கு மழை மிகுதியாகத் தேவைப்படாத விளைபொருட்களான மல்லியும் மிளகாயும் இங்கு உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. சாத்தூர், இராமநாதபுரம், அருப்புக்கோட்டை, பரமக்குடி வட்டங்கள் மிளகாய் சாகுபடிக்குப் புகழ்பெற்றவை எனலாம். இதனை,

“பேய்ந்து விளைகிறது மலையாளம் சீமை

பாய்ந்து விளைகிறது தஞ்சாவூர் சீமை

காய்ந்து விளைகிறது இராமநாதபுரம் சீமை”

எனும் நாட்டுப் பாடல் உணர்த்துவதை சோமலெ சுட்டிக்காட்டியுள்ளார் (Nirmala Mohan, 1972).

வேளாண் தொழில்

வேளாண்மைக்கு மண்வளம், மழைவளம், மக்களின் உழைப்பு ஆகிய இம்மூன்றும் இன்றியமையாததாக சோமலெ குறிப்பிடுகிறார். இராமநாதபுரம் மாவட்டம் வானம்பார்த்த பூமியென்பதால் மழை அதிகம் தேவைப்படாத மல்லி, மிளகாய், பருத்தி, வரகு, குதிரைவாலி முதலிய பயிர்களே பெரிதும் பயிரிடப்பட்டன. வைகை நீர்ப்பாசனத்தாலும் கிணற்று நீர்ப்பாசனத்தாலும் ஆங்காங்கே இம்மாவட்டத்தில் கம்பு, கேழ்வரகு, நெல் தவிர ஏனைய உணவுப் பொருள்களும் விளைவிக்கப்பட்டன. மேலும் பருத்தி இம்மாவட்டத்தின் முக்கிய பயிர்களுள் ஒன்றாகும். “ஸ்ரீவில்லிபத்தூரின் தட்ப வெட்பநிலை நீண்ட இழையும், மென்மையான திண்மையும், கூடுதலாக நூற்கும் திறமை கொண்ட பஞ்சு உற்பத்தி செய்ய ஏற்றதாக இருக்கிறது”⁷ (சோமலெ, 1972) என்ற வரிகள் பருத்தி விளைச்சலின் தரத்தினை எடுத்தரைக்கின்றன. இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தின் இருவேறு நிலையிலுள்ள மழைவளம் வேளாண் வளர்ச்சிக்கு பெரும் சவாலாகவே உள்ளது. ஒருசில இடங்களில் 5 அங்குலத்திற்கும் குறைவான மழைப்பொழிவு உள்ளதென்றால், கடலோர ஊர்களில் 20 அங்குலத்திற்கும் அதிகமான மழைப்பொழிவு உள்ளது. மேலும் காலங்கடந்து கிடைக்கும் மழைப்பொழிவால் சீரான முறையில் பயிர்களை விளைவிப்பதில் சிக்கல்களிருப்பதை உணரமுடிகிறது. இம்மக்கள் மழைப்பொழிந்து நீரைச் சேமித்த பின்னரே நடவுசெய்கின்றனர். இதனால் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் கண்மாய்களிலுள்ள நீர் வற்றிவிடுவதால் விளைச்சல் பெருமளவு குறைந்துவிடுகிறது. கிணறுகள் வைத்திருப்பவர்களுக்கு மட்டுமே வேளாண்மையில் வருவாய் கிடைக்கிறது. “ஓராண்டுக்கு வேளாண் வரியாக மதுரை மாவட்டத்தில் 12 லட்சம் ரூபாயும் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் 1½ லட்சம் ரூபாயும் அரசினர்க்குக் கிடைக்கிறது” என்னும் வரிகளால் இம்மாவட்டத்தின் குறைந்த அளவான வேளாண் விளைச்சலினை சோமலெ புலப்படுத்தியுள்ளார் (Nirmala Mohan, 1972). இராஜபாளையம் வட்டாரத்தில் வெல்லம் காய்ச்சி வடமாநிலங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்கின்றனர். சராசரியாக 20,000 டன் வெல்லம் காய்ச்சி ஏற்றுமதி செய்யப்படுவதாக சோமலெ குறிப்பிட்டுள்ளார். இராஜபாளையம் தமிழ்நாட்டின் தலையாயப் பஞ்சு வணிக மையங்களுள் ஒன்றாகும். பருத்தியிலுள்ள கொட்டைகளை நீக்கி, பஞ்சைப் பிரிப்பது இங்குள்ள முக்கியத் தொழில் ஆகும். இதற்காக 25 தொழிற்சாலைகள் இங்குள்ளன.

தீப்பெட்டித் தொழில்

மழைவளம் குறைந்திருப்பது இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தின் வேளாண் தொழிலில் தொய்வை ஏற்படுத்தினாலும் தீப்பெட்டித் தொழிலின் வளர்ச்சியிலும் பெருக்கத்திலும் துணைநிற்கிறது எனலாம். அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருள்களுள் ஒன்றான தீப்பெட்டி உற்பத்தியில் இந்தியாவில் முதலிடம் வகிக்கும் மாவட்டமாக இராமநாதபுரம் திகழ்வதற்குக் காரணம் சிவகாசி மற்றும் அதன் சுற்று வட்டாரப் பகுதிகளில் பெருமளவு இத்தொழில் நடைபெறுவதே ஆகும். சிவகாசி தீப்பெட்டித்

தொழிலின் தலைநகராகத் திகழ்கிறது. பெண்கள் வீட்டிலிருந்தே வருவாய்பெற இத்தொழில் பெரிதும் உதவுகிறது. தீப்பெட்டிச் சட்டங்களில் குச்சிகளை அடுக்குதல் முதல் தீப்பெட்டிகளில் தீக்குச்சிகளை நிரப்பதல் வரையுள்ள வேலைகள் இவர்களின் அன்றாடத் தொழில்களாக உள்ளன.

பட்டாசுத் தொழில்

இந்தியாவின் பட்டாசு உற்பத்தியில் மூன்றில் இருபங்கு சிவகாசியைச் சேரும். 1970-களில் தீப்பெட்டி மற்றும் பட்டாசுத் தொழிற்சாலைகளால் அரசுக்குப் பத்துக் கோடி ரூபாய் வருவாய் கிடைப்பதை சோமலெ பதிவுசெய்துள்ளார். சாத்தூர் வட்டத்தில் உள்ள பொரும்பாலான ஊர்களில் வாழும் மக்கள் இத்தொழிலையே தங்கள் வாழ்வாதாரமாகக் கொண்டுள்ளனர். இவ்வூர் கடற்கரையிலிருந்து நெடுந்தொலைவிலிருப்பதும் மழையின்மையும் பட்டாசுத் தொழில் பெருகுவதற்கான சாத்தியக்கூறுகளை உருவாக்கியுள்ளது. இத்தொழிலால் வேலைவாய்ப்புகள் பெருகியிருப்பினும் மக்கள் தங்கள் உயிரை பணயமாக வைத்தே பணிபுரிகின்றனர். கவனக் குறைவுகளாலும் இரசாயன மாற்றங்களாலும் விபத்துகள் ஏற்படுகின்றன. இப்போதுவரை ஊடகங்களில் இவை தொடர்பான செய்திகளை நம்மால் பார்க்கமுடிகிறது. தொழிற்சாலைகளில் வளர்ச்சி கண்டாலும் அதை நிர்வகிப்பவர்கள் இவைபோன்ற விபத்துகள் நேரிடாமல் காப்பது தொழிலாளர்களின் நலனுக்கு வழிவகுக்கும்.

ஆலைகள் மற்றும் தொழிற்பேட்டைகள்

இராமநாதபுரம் மாட்டத்தில் சிமெண்டு உற்பத்திக்குத் தேவையான மூலப்பொருள்கள் கிடைப்பதால் முதன்முதலாக 'மெட்ராஸ் சிமெண்டு' எனும் ஆலை 1961-இல் உருவாக்கப்பட்டது. இராஜபாளையம் பகுதியில் ஆலங்குளம் எனும் ஊரில் அரசத்துறை சார்பாகத் 'தமிழ்நாடு சிமெண்ட்ஸ்' எனும் ஆலை ஏற்படுத்தப்பட்டு 1970 முதல் உற்பத்தி நடைபெற்றுவருகிறது. ஜானகிராம் மில்ஸ் அழகப்பா காட்டன் மில்ஸ், ஜெயராம் மில்ஸ் போன்ற பல நூல் ஆலைத் தொழில்களும் குறிப்பிடத்தக்கன. அவற்றுள் பெருந்தலைவர் காமராசர் ஆட்சியில் கூட்டுறவுத்துறையில் உருவாக்கப்பட்ட ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ள நூல் ஆலை ஆகும். இது கைத்தறி நெசவாளர்களுக்குப் பெரிதும் உதவியாக அமைந்தது.

இம்மாவட்டத்தின் முதல் தொழிற்பேட்டை விருதுநகர் அருகே சூலக்கரை என்னும் இடத்தில் முதன்முதலாக தொடங்கப்பட்டது. இங்கு உலோகத் தகடுகள், குண்டுசிகள், பாலித்தீன் பைகள், எவர்தில்வர் பாத்திரங்கள், எஃகுக் குழாயிலான பர்னிச்சர்கள் போன்ற பல்வேறு பொருட்கள் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. மேலும், "சைக்கிள் சாமான்கள், வாழைத்தண்டு விளக்கு மூடிகள் (வுரடிநடுபாவ குவைவபெ ஞாயனச) எஃகு மேசை, நாற்காலிகள், வேளாண்மைக் கருவிகள், மருத்துவமனைகளுக்குத் தேவையான தளவாடங்கள்" போன்ற பொருட்கள் இராஜபாளையத்தில் தமிழக அரசால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஜெனரல் பர்ப்போஸ் என்ஜினிரிங் ஒர்க்ஷாப்பில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன (Nirmala Mohan, 1972).

மருதநிலத் தொழிலான வேளாண் தவிர சுற்றுப்புறச்சூழல், தட்பவெப்பம் மற்றும் தொழில் வளர்ச்சி ஆகியவற்றால் பட்டாசு உற்பத்தி, பஞ்சாலைகள், உலோகங்கள் மற்றும் பாத்திரங்கள் செய்யும் ஆலைகளும் பெருகியுள்ளன. சமவெளியான அதேநேரத்தில், மழைவளம் குன்றிய இதுபோன்ற சூழலால் பட்டாசுத் தொழிலே பெரிதும் பொருளாதாரம் தரும் தொழிலான இருந்துவருகிறது.

கடலோரப் பகுதிகள்

இலங்கையுடன் கொண்ட நிலவியல் தொடர்பாலும் இராமேஸ்வரம் கடற்கரைக் கோவில்களாலும் இம்மாவட்டத்தின் கடலோர ஊர்கள் சிறப்புபெற்றவையாகத் திகழ்கின்றன. மண்டபம், பாம்பன், தொண்டி போன்ற சிறு பட்டினங்கள் நெய்தல் நிலத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இராமேஸ்வரம் கடற்கரையை ஒட்டியுள்ள தீவுகளில் இயற்கை வளத்தால் தாவர ஆராய்ச்சிகள்

செய்வதும், பவளக்கல் தொழிலும் நடைபெற்றுள்ளன. மேலும் உப்புக் காய்ச்சதல், முத்துக் குளித்தல், சங்கு எடுத்தல், மீன்பிடித்தல் ஆகிய தொழில்களும் சிறந்து விளங்கின.

மீன்பிடித் தொழில்

இராமநாதபுர மாவட்ட மீன்கள் இந்தியாவெங்கும் புகழ்பெற்றவையாகும். இராமேஸ்வரம், தனுஷ்கோடி, மண்டபம், பாம்பன், கீழ்க்கரை, பெரியபட்டினம் ஆகிய இடங்களில் ஏராளமானோர் மீன்பிடித்தொழில் புரிபவர்களாவர். வாவலை, உள்ளான், வெள்ளிவயிறு, மம்மூலியா இனத்தைச் சேர்ந்த ஆவுகரியா, இராட்சச சுறாமீன்கள் போன்ற மீன்வகைகளை இந்நூல் எடுத்துரைக்கிறது. மேலும் பாம்பன் கடலில் 7 அடி நீளமும் 2 அடி அகலமும் கொண்ட 60 ஆண்டுகள் வரை வாழக்கூடிய கடற்கன்னிகள் அகப்படுவதாக சோமலெ குறிப்பிட்டுள்ளார். “கடற்கண்ணியின் தோல் பண்பை செய்ய உதவுகிறது” என்றும், தமிழ்நாட்டு மீனவர்கள் அவற்றைக் கடவுளராகக் கருதுவதாலும் சுறா பாலூட்டி வகை மீன் என்பதாலும் அவர்கள் அதனை உண்பதில்லை என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார் (Nirmala Mohan, 1972). கடல்சார் வல்லுநர்கள் கடற்கண்ணி என்று சோமலெ குறிப்பிடுவது சுறாமீன் என அவர் கூறும் அம்மீனின் பயன்பாடுகள் அடிப்படையில் தெரிவிக்கின்றனர். இம்மாவட்டத்தின் கடலோரப் பகுதிகளில் கடற்பாசியிலிருந்து தயாரிக்கப்படும் ஜெல்லி உற்பத்தியும் பெருமளவு நடைபெற்றது. கொத்துக் கஞ்சிப் பாசி, தட்டைக் கஞ்சிப் பாசி, தட்டைக் கொத்துக் கஞ்சிப் பாசி, கருப்புப் பாசி, பவளக் கஞ்சிப் பாசி எனப் பலவகைப் பாசிகள் கிடைப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்கெடுத்தல்

இராமநாதபுர மாவட்டத்தின் முக்கியக் கடலோரத் தொழில்களுள் ஒன்று சங்கெடுத்தல் ஆகும். கீழ்க்கரை சங்குத் தொழிலுக்கு பெரிய சந்தையாக உள்ளது. இராமேசுவரத்தில் ஜனவரி முதல் மார்ச் வரையும், மண்டபம் அருகேயுள்ள தென்வெடலையில் ஆகஸ்டு முதல் டிசம்பர் வரையும், பெரிய பட்டினத்திலும் கீழ்க்கரையிலும் செப்டம்பர் முதல் ஜனவரி வரையும் சங்கு எடுக்கும் தொழில்கள் நடைபெறுகின்றன. ஏறக்குறைய மூவாயிரம் மக்கள் இத்தொழிலில் ஈடுபடுவதாக இந்நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்பகுதிகளில் சேதுபதிகளே சங்கெடுக்கும் தொழிலின் உரிமை பெற்றிருந்தனர். ஜமீன் ஒழிப்பிற்குப் பின்னரே இவ்வுரிமை அரசினரிடத்திற்குக் கிடைத்தது.

பட்டி, இராமேசுவரம், இருபிறவி என்னும் மூவகைச் சங்குகள் இப்பகுதியில் கிடைக்கின்றன. கீழ்க்கரையில் சங்கு அறுத்துச் செய்யப்படும் வளையல்கள், மோதிரம் போன்றவை வங்காளத்திற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. சங்கு வகைகள் சிறந்ததாகக் கருதப்படுவது வலம்புரிச் சங்காகும். தேவிப்பட்டினம், திருப்பாலக்குடி, மோரிபனை, கரங்காடு போன்ற ஊர்களின் அருகேயுள்ள கடற்கரையில் வலம்புரிச் சங்குகள் கிடைக்கிறது. வலம்புரிச் சங்கை எடுக்கும் மீனவர்க்கு அதன் மதிப்பில் ஒரு பங்கை கொடுக்கும் வழக்கம் இம்மீனவ மக்களிடம் இருப்பதை இந்நூல் எடுத்தரைத்துள்ளது.

வறண்ட நிலப் பகுதிகள்

பாலை நிலப்பகுதியாக இராமேஸ்வரம் தீவுப் பகுதியினை சோமலெ எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். விளைவிக்க இயலாத மண்பகுதிகளாக இருப்பதால் இதனை பாலை நிலத்தோடு தொடர்புடுத்தியுள்ளார். இதற்கெனத் தொழில்கள் ஏதும் குறிப்பிடப்படவில்லை. தீவுப் பகுதியாக இருப்பதால் கடலோரத் தொழில்களே இங்கு நடைபெற்றிருக்கலாம்.

முடிவுரை

தமிழ்நாட்டின் உள்மாவட்டமாகத் திகழும் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் அதன் சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப பல்வேறு தொழில்கள் நடைபெற்றுள்ளன. சூழலுக்கேற்ப மக்கள் தத்தம்

வாழ்வாதாரங்களை அமைத்துக் கொண்டுள்ளனர் என்பதை உணரமுடிகிறது. மேற்குறிப்பிட்ட தொழில்கள் தவிர, கடலோரத்தில் சிறிய அளவில் உப்பளத் தொழில்கள், பனை மற்றும் தென்னை வளர்ப்பு, கடலை உற்பத்தி, கைத்தறி நெசவு போன்ற தொழில்களும் ஆங்காங்கே நடைபெற்று வந்ததை அறியமுடிகிறது. இடத்திற்கேற்ற தக்க தொழில்களைத் தேர்ந்தெடுத்து இம்மக்கள் தமது வாழ்வாதாரத்தை மேம்படுத்திக்கொண்டுள்ளனர். வறண்ட மாவட்டமாகக் கருதப்படும் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் சிறுதொழில்களாகவும் தொழிற்பேட்டைகளாகவும் பல்வேறு படிநிலைகளில் தொழில்கள் இருந்துவந்துள்ளமையை சோமலெ தனது இயல்பான கருத்தியல் நடைவழி எடுத்துரைத்துள்ளார். இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தின் புவியியல் அமைப்பைப் பற்றிய தகவல்களைக் கூறுமிடத்து சோமலெவின் கருத்தியல் எழுத்தாளுமை புலப்படுகிறது.

References

Nirmala Mohan, (1972) Somale, Paari Nilaiyam, Chennai, India.

Tamizhannal, (2009) Tholkkapiyam, Koviloor Madalayam, Koviloor, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License